

El senyor president del Consell:

Buenos días, señora presidenta.
Señorías.

Querido portavoz del Grupo Parlamentario Popular.

El año, en relación a la Comunidad Valenciana, creo que lo ha explicado muy bien el portavoz del Grupo Parlamentario Popular, cuestiones que se han tomado en su decisión, todas ellas graves y desorientadas para nuestro territorio. Pero además, la Comunidad Valenciana, inmersa en España, un país que durante estos últimos años ha tenido proyectos claros de crecimiento, de generación de empleo y de prosperidad, se ha encontrado con el gobierno socialista en un año en el que difícilmente nadie puede trasladar una opinión siquiera cercana a cuál es el modelo o el proyecto para algunos temas que el gobierno socialista está intentando liderar.

Hay algunas cuestiones que el gobierno socialista no ha abordado con seriedad, con cercanía y, sobre todo, con lealtad hacia las comunidades autónomas. Por ejemplo, la cuestión de la inmigración, un tema que cada mañana nos despierta con una nueva improvisación cuando se trata de una de las cuestiones más importantes no solo de la Comunidad Valenciana sino de toda España, y que necesitaríamos saber con urgencia cuál es el modelo que se pretende para una política tan importante como es la de la inmigración, posiblemente una de las cuestiones más importantes del presente y del futuro de todo nuestro país.

Hay otra cuestión que tampoco el gobierno socialista ha hecho todavía propuesta alguna y que nos parece que es fundamental también para el futuro de los ciudadanos de la Comunidad Valenciana y de toda España, como son las propuestas del mantenimiento de la sociedad del bienestar. Estamos ahora, como ustedes saben, hablando del modelo de financiación de la sanidad, que es, en el caso de la Generalitat Valenciana, el 40% del presupuesto; que todas las comunidades autónomas estamos valorando esta cuestión como una cuestión principal, y un año después todavía no sabemos cuál es la propuesta del gobierno socialista sobre una cuestión tan fundamental, esencial, pilar básico del funcionamiento de nuestras sociedades como es el mantenimiento de la sociedad del bienestar.

Seguimos creando empleo en la Comunidad Valenciana y también en España. Pero lo seguimos haciendo porque durante ocho años se pusieron en marcha reformas económicas, laborales y fiscales que han hecho de nuestro país un país que ha podido generar mucho más empleo que la media europea, y eso nos ha permitido, entre otras muchas cosas, ir hacia niveles de convergencia con las sociedades más avanzadas de toda Europa. Pasar de un 24% de tasa de paro a un 9% lo es, entre otras muchísimas cosas, por la aplicación de reformas valientes, serias, coherentes en todos los aspectos a lo largo de estos años. Y todavía un año después no sabemos exactamente cuáles son las propuestas de reformas económicas, laborales o fiscales que permitan que España pueda seguir planteando situaciones de crecimiento y, sobre todo, de generación de empleo en los próximos años.

Urge que se sepa por toda la sociedad española cuanto antes, y más de una comunidad autónoma como la nuestra, tan dinámica y tan generadora de expectativas y de creación de empleo, que sepa cuál es el modelo económico, fiscal y laboral que pretende el gobierno de España para los próximos años.

Hay otra cuestión que tampoco el gobierno de España nos ha dicho hasta el momento, y es de qué manera preten-

de negociar los fondos europeos para nuestro país. Esta también es una cuestión principal, para toda España y para nuestra comunidad. Las noticias que nos llegan no son nada halagüeñas. Se pretende un recorte importante para la Comunidad Valenciana, entre otros motivos porque dejamos de ser objetivo 1, y vamos a perder unos fondos europeos fundamentales para el futuro de nuestra comunidad y de nuestro país. Todavía el gobierno de España no nos ha dicho ni lo que pretende ni cómo pretende defender fondos europeos fundamentales para el futuro de la Comunidad Valenciana.

Yo en estos cuatro grandes apartados fijaría la atención sobre la falta de liderazgo de un gobierno que tiene la obligación de explicarle a la sociedad española, un año después, qué quiere hacer y de qué manera con la inmigración; cómo pretende plantear sistemas de mantenimiento de la financiación de la sociedad del bienestar, fundamentalmente hablando de la sanidad y de lo sociosanitario; de qué manera va a afrontar las reformas económicas fiscales y laborales necesarias para seguir manteniendo niveles de crecimiento de empleo, fundamentales para nuestro país, y cómo va a plantear la negociación de los fondos europeos para toda España y fundamentalmente para la Comunidad Valenciana.

En nuestro caso, además, hay una cuestión que sigue latente y que también ha apuntado el portavoz del Grupo Parlamentario Popular. Se nos dejó sin trasvase del agua del Ebro, y un año después no hay alternativa, como ya dijimos en su momento, porque no hay alternativa al trasvase del agua del Ebro. En la Comunidad Valenciana creo que podemos perfectamente reflejar la falta de liderazgo, de proyecto y de alternativa del Partido Socialista, del gobierno de Rodríguez Zapatero, precisamente en una decisión unilateral como fue la paralización del trasvase del agua del Ebro, y un año después no sabemos dónde está esa agua más rápida, más barata y de más calidad.

Muchas gracias. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltíssimes gràcies, senyor president.

Anem a passar a la següent pregunta, que formula l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Socialista, senyor Joan Ignasi Pla. Quan vosté vullga, senyor Pla.

El senyor Pla i Durà:

Molt bé. Sí, senyora presidenta.

Senyories.

El que acabem d'escoltar és la millor demostració del fet que cal fer-li cas al senyor Zaplana quan demana a Madrid que el grup que recolza el Govern no formule preguntes de control, perquè tergiversen i pervertixen en realitat el debat parlamentari. *(Aplaudiments)* Caldria fer-li cas.

Senyor Camps, mire, les Trobades d'Escoles en València, en primer lloc i per damunt de tot, són un moviment cívic, un moviment social, molt plural, no partidista, un moviment democràtic, format fonamentalment per pares i mares, per professors, per alumnes vinculats a les línies d'ensenyament en valencià i on cap tota persona que s'estime el valencià i vullga que la llengua tinga futur, perquè el valencià tinga més presència al carrer, a la justícia, a l'oci i al temps lliure, als mitjans de comunicació, al comerç, a la sanitat, a l'ensenyament; en definitiva, viure de veritat en valencià.

Són una festa a favor de l'ensenyament en valencià i de l'ús social de la llengua. Són també, jo crec, sense cap lloc de dubtes, el moviment social més potent i més estructurat i

amb més continuïtat al nostre país. Li recorde que estan presents des del nord al sud de la comunitat, i mobilitzen cada any al voltant de 200.000 persones.

És, a més, un moviment que jo crec que ha demostrat moltes vegades la voluntat d'ajudar al Govern Valencià, de col·laborar amb el Govern Valencià en la promoció del valencià, en la renovació del sistema educatiu i, evidentment, en la vertebració i en la integració i la diversitat lingüística i cultural de la societat valenciana.

I per això, senyor president, hui ací li pregunte quines raons impedeixen al seu govern, al Govern Valencià, recolzar i subvencionar les Trobades d'Escoles en Valencià.

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor Pla.

Té la paraula l'honorable president, senyor Camps.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

Senyor Pla. Vindre ací a formular una pregunta la premissa de la qual no és veritat, té el seu mèrit, perquè les associacions, que són les que fan possible estes trobades, tots els anys reben subvenció de la Generalitat Valenciana.

Moltes gràcies.

La senyora vicepresidenta:

Moltes gràcies, senyor president.

Té la paraula l'il·lustre síndic, senyor Pla.

El senyor Pla i Durá:

Anem a vore, senyor president. Jo he volgut intentar centrar el debat en la qüestió principal. Vosté ha fet una afirmació que –evidentment– no respon a la veritat. No respon a la veritat, perquè jo estic cansat d'ajuntar-me amb Escola Valenciana, amb la Coordinadora de Claustres de Professors d'Ensenyament en Valencià, que són els que organitzen –en definitiva– les trobades, estic cansat de parlar amb ells i només he escoltat dos coses: una, que des de que governa el PP en esta comunitat no han tingut cap subvenció per a fer possible que les trobades siguen un èxit, mentre que ha hagut ajuntaments governats pel PP que han col·laborat, és cert: l'Ajuntament de Castelló, l'Ajuntament de Vila-real, l'Ajuntament de Xàtiva... És dir, hi ha gent del PP que col·labora, però el Govern Valencià ha donat l'esquena sistemàticament a les organitzacions que són les impulsores d'este gran moviment ciutadà.

I és evident que jo li vaig dir ací, en el debat d'investidura, recordarà vosté que li vaig dir que el seu valencianisme polític havia de demostrar-se, a més de amb paraules grandiloqüents, en fets. I una de les coses que li vaig dir és: "Senyor Camps, ¿estarà vosté disposat a donar suport, a ajudar a este gran moviment social a que continue en eixa tasca tan important que està fent?" Esperava resposta. Esperava resposta llavors; vaig esperar resposta en el debat de política general, on li vaig dir el mateix. I és que, les trobades d'escoles en valencià, des de que governa el Partit Popular no han rebut ajudes per a fer possible la organització d'este gran esdeveniment que ajunta –com dic– a 200.000 persones d'arreu de tot el país.

Mire, no ajuden vostés a organitzar, i el que fan es *nin-gunejar*, menysprear a les organitzacions. Vosté ha tingut dos consellers; vaig a remetre'm només al seu govern. Ha tingut dos consellers: un conseller i un altre conseller. Encara no han rebut a la Federació Escola Valenciana. Aquell conseller, segurament perquè tenia molta faena "desmuntant l'entramat" (*rialles*) segons les seues pròpies paraules. Però este conseller, nou, que a més mostra vocació de ser un home dialogant, amb seny, doncs a mi m'hauria agradat que haguera rebut ja a la Federació Escola Valenciana, que hagueren posat en comú els objectius per a fer possible l'únic objectiu que persegueix Federació Escola Valenciana, la Coordinadora de Centres i de Claustres de Professors, que no és una altra, senyor Camps, que fer possible que el valencià siga... que és la nostra llengua. Que a més, gràcies a la Llei d'Ús i Ensenyament s'ha fet possible que milers de xiquets, amb tota normalitat, aprenguen en valencià i visquen en valencià, doncs, com deia, que complequen eixe objectiu d'incrementar, de fer possible, que el valencià siga una llengua viva.

I a mi hui... i li he fet esta pregunta per a que vosté, públicament, davant de tots, diga si està disposat, o no, a rebre a Escola Valenciana. Si està disposat, o no, a posar en comú un pla d'ajudes per a fer possible que la seua tasca cívica, social, que no té res a veure amb el partidisme, siga una realitat en el dia a dia, per a que més milers de xiquets, de pares, de mares, senten com a propi el seu govern. I li demane que conteste a això; no se'n vaja per les rames, senyor Camps. No se'n vaja per les rames; diga vosté si és veritat o no que vostés han donat l'esquena a Escola Valenciana i a les trobades, i m'agradaria, i li ho dic... El diumenge hi ha una trobada a València. 51 centres d'esta ciutat –per cert, la major part d'ells públics– estan involucrats. Pares, mares, xiquets, xiquetes...

La senyora vicepresidenta primera:

Senyor Pla, per favor.

El senyor Pla i Durá:

Senyora presidenta, acabe.

M'agradaria que vosté no sols hui es comprometera públicament a donar suport al valencià i a Escola Valenciana, sinó que també estiguera present per eixes trobades, per a demostrar que est és un govern de tots els valencians, i no és un govern d'una part dels valencians. (*Aplaudiments*)

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor Pla.

Té la paraula l'honorable president, senyor Camps.

El senyor president del Consell:

Moltes gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

He d'intentar, quan baixi de la trona, preguntar exactament en valencià com es diu *hacer un papelón*, que és el que vosté acaba de fer. *Un papelón*. Deu ser "fer un paperot", possiblement. Perquè vosté ha fet *un papelón*. Impressionant.

Quan em deien a mi abans que està bé passar per alguna administració en alguna responsabilitat política, per a saber exactament què es té entre les mans, hui m'he donat comp-

te una altra vegada. Haver sigut regidor de l'Ajuntament de València, que li dóna experiència política, no està mal. I diputat. I algunes coses més. Però, a més, haver sigut Conseller de Cultura i Educació, per a contestar en tota tranquil·litat que, en el tema del valencià, als militants del PP ningú no ens guanya a la Comunitat Valenciana. *(Remors. Rialles. La presidenta colpeja amb la maceta)*

Mire, les associacions... Sí, moltes rialles, però, jo crec que, al final, estem parlant del valencià, i estic intentant portar hui el debat en tota la tranquil·litat i la serietat, perquè parlem d'un element essencial, i volgut, i fonamental dels valencians.

Per cert, que podria vostè haver defensat el valencià en Europa de la mateixa manera que està qüestió hui ací. *(Aplaudiments)*

Però, en qualsevol circumstància, he de dir-li: les associacions que fan les trobades tenen subvencions tots els anys. Tots els anys. I a més hi ha una ordre de subvenció, i es dóna en tota normalitat i tota tranquil·litat. Tots els anys. Quan jo era conseller de cultura, i ara els consellers de cultura, també.

Però, ja que estem parlant del valencià, i ja que estem parlant de la responsabilitat respecte d'una qüestió, com deia abans, tan fonamental, he de dir hui ací, si em permeten, solemnement, que la dècada del PP del 95 al 2005 es pot dir que és la dècada del valencià, de la recuperació del valencià, de l'ensenyança del valencià, de la divulgació del valencià i de la projecció del valencià. I me'n vaig a les dades: de l'any 95 a l'any 2005, s'ha passat de 74.000 alumnes a 155.000 alumnes d'ensenyança en valencià; s'ha passat de 685 a 1.000 centres en línia en valencià, el 161%, a més, en secundària; s'ha passat de 500 línies en valencià a 2.200 línies en valencià; han passat mig milió de persones en 10 anys, per la Junta Qualificadora; s'han fet cursos per a persones adultes, i han passat més de 100.000 persones; i el que és més important, en eixe estudi sociològic que es fa tots els anys –que diu el que diu, que vostè sap tan bé com jo el que diu, des del punt de vista polític– he de dir, a més, que a la pregunta de la utilització del valencià en normalitat junt al castellà, en 10 anys, la dècada del valencià a la Comunitat Valenciana ha augmentat huit punts la utilització del valencià i del castellà indistintament.

Per tant, senyor Pla, demagògia es pot fer de moltes coses; jo li demane, com a president de la Generalitat, que intente no fer-la respecte d'una qüestió tan important com és el valencià. I que tota esta energia, i este *papelón* que ha fet este matí hui ací, a la trona de les Corts Valencianes, en el seu ple, la utilitze també per a fer el *papelón* en la defensa, dins del seu partit, a Espanya i en altres llocs, d'una qüestió tan important, tan essencial com es la nostra senya d'identitat; el valencià.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor president.

Anem a passar a la tercera pregunta, que formula l'il·lustre síndic del Grup Parlamentari Esquerra Unida: l'Entesa, senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Doncs, sí. Este matí han dit que Felip V ens va robar els Furs. Hi van haver d'altres que ens van robar coses. Franco ens va robar molts papers.

El 26 d'abril del 38 un ministre de Franco, Serrano Suñer, creava la Delegación del Estado para la Recuperación de Documentos, encarregada de requisar tota

la documentació d'organismes republicans, partits, sindicats, “desafectos al Movimiento nacional y que sean susceptibles de suministrar al Estado información referente a la actuación de sus enemigos.”

El nostre país va patir aquest espoli en institucions, organitzacions i particulars. Avui, 65 anys després, els papers valencians, papers tacats de sang per servir per a condemnar a mort a moltes persones, a milers de persones, continuen en Salamanca, lluny dels seus legítims propietaris.

El 17 de maig del 2004 aquestes Corts aproven, per unanimitat, en una comissió, amb els vots del seu grup, del Partit Popular, que sol·licite la devolució dels papers valencians requisats en Salamanca.

Senyor Camps, per què el seu govern ha fet cas omís a una demanda unànime d'aquestes Corts?

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor diputat.

Té la paraula l'honorable president, senyor Camps.

El senyor president del Consell:

Gràcies, senyora presidenta.

Senyories.

Senyor Ribó, ja que estava parlant de fites històriques, podria haver continuat. Podria haver continuat.

Comissió d'experts proposats pel president Rodríguez Zapatero respecte de l'arxiu de Salamanca: No als papers que no siguen estrictament els de la Generalitat de Catalunya, en la seua devolució.

Ministra de Cultura del govern de Rodríguez Zapatero: No als papers que no siguen de la Generalitat de Catalunya.

Per tant, ja ficats en el que són les fites històriques, acabe vosté d'arredonar el que ha passat a Espanya, també, els últims mesos.

Moltes gràcies. *(Aplaudiments)*

La senyora vicepresidenta primera:

Moltes gràcies, senyor president.

Té la paraula el senyor Ribó.

El senyor Ribó i Canut:

Senyor Camps.

Mire, jo tinc ací la guia de tota la documentació valenciana en els arxius de Salamanca; està en algun lloc, també, en algun despatx del seu govern. Li vaig a citar alguns documents. Mire vosté: l'expedient 209 és de l'Hospital Provincial de Castelló; l'expedient 288 és del Govern Civil de València; l'expedient 327 és de l'Audiència Provincial de Castelló –tot en *castellano*, per suposat– l'expedient 439 és del Ayuntamiento de Alicante...

Podríem seguir: l'expedient 779 és de la Diputación Provincial de Castellón; el 831 és de la Diputación Provincial de Alicante; el 1.571 és d'una organització tan perillosa com el Colegio Oficial de Médicos de Alicante; etcètera.

Mire vosté, jo li he preguntat per què ha fet cas omís d'açò. I sap vosté que hi ha un article en el Reglament de les Corts que parla de quan no es compleixen unes proposicions no de llei. Ho sap perfectament. Eixe no és el problema. El problema dels documents expropiats no és un problema d'unitat d'arxius, com vostés estan dient, com el con-